

man skal fæste Lid til Talen om, at der kun var en Sned Millioner Kroner tabt her. Det er i det hele, det skal indrømmes, noget vanskeligt at gøre Tabene op, men naar jeg siger, at der blev købt mindst 300 000 Tons for meget, nævner jeg ikke for stort et Tal, og naar jeg siger, at disse 300 000 Tons blev købt gennemsnitlig 200 Kr. for dyrt, alt iberegnet, Renter og Omkostninger, Svind o. s. v., indtil den Tid, Kullene skulde bruges, siger jeg heller ikke for meget. Saa er man oppe paa Tallet 60 Mill. Kr. Det ærede Medlem kan derfor heller ikke vente, at nogen skal fæste Lid til det lille Tal, han nævnte. — Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede vedrørende de finansielle Forhold, jeg har kun villet gøre disse Bemærkninger for at vise, at jeg havde fuld Ret til i min første Tale at sige om Regeringens Finanspolitik det, jeg sagde.

Jeg skal derefter vende mig med nogle Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Det kan for en overfladisk Betragtning synes noget underligt, at saa at sige alle Talere, der har beskæftiget sig med det økonomiske Spørgsmaal, vender sig imod Landbrugsministeren, idet det jo ikke er sædvanligt, at det særlig er Storpolitikken, en Landbrugsminister — jeg sigter ikke her til denne Landbrugsminister — beskæftiger sig med. Men under Ministeriet Neergaard er Forholdet jo anderledes. I Virkeligheden er Forholdet det, at vi ikke har noget Ministerium Neergaard i dette Ords virkelige Betydning. Det er den højtærede Landbrugsminister, der angiver Tonen og angiver Retningen. Han har med en flot Haandbevægelse skubbet sine Ministerkolleger til Side. Det er ham, der er den afgørende. Det har vi faaet at vide her i Salen og sidst i Venstres Presse ude i Landet. Derfor er det ogsaa naturligt, at man vender sig mod den højtærede Landbrugsminister, naar Talen er om de økonomiske Spørgsmaal. Den Tale, den højtærede Landbrugsminister holdt her for nylig, har jo vakt en betydelig Opsigt. I og for sig er denne Opsigt ikke begrundet, i hvert Fald ikke i Talens Indhold, thi der var intet nyt i den udover, at den blev holdt med større Voldsomhed end tidligere, men noget nyt sagde den højtærede Landbrugsminister ikke. Jeg har hørt ham ude paa Møder i Landet holde Taler omtrent af samme Beskaffenhed. Og som en Gentagelse forekommer Talen mig paa mange Maader at være ret flov. Den indeholdt forskellige Paastande. Nu er det muligt, at

saadanne Paastande som de, den højtærede Landbrugsminister tillod sig at fremsætte navnlig overfor Socialdemokratiet, er en Nødvendighed, som Forholdene en Gang er for Venstre og for Ministeriet. Det er muligt, at det er nødvendigt i Agitationens Tjeneste at anvende Paastande af den Art, men det forekommer mig, at naar de blev fremsat her fra Ministerbænken som nationaløkonomisk Visdom, saa virker de paa en saa ejendommelig Maade, at jeg tror, man kan sige, at Ministeriet ikke kan være vel tjent med den. Den virkede ejendommeligt, da den blev holdt umiddelbart efter den Dagsordens Vedtagelse, der mere var en Regeringsproklamation end et Tillidsvotum, som de to Regeringspartier enedes om. Dagsordenen var i Virkeligheden en Regeringsproklamation gaaende ud paa, at Regeringen loyalt vilde virke for, at alle Erhvervs-grene her i Landet blev plejet paa en ligelig Maade, men umiddelbart efter denne Proklamations Vedtagelse her i Tinget, hvorved Regeringen faktisk bandt sig til en bestemt økonomisk Politik, hvis der da skulde være nogen Mening i Dagsordenen, har den højtærede Landbrugsminister skubbet den til Side og har etableret sig paa egen Haand og angivet Retningen og angivet denne stik imod Dagsordenens Indhold og Aand. Hvis Forholdet mellem de to konservative Partier var et normalt politisk Forhold, vilde en saadan Handling fra den højtærede Landbrugsministers Side ikke finde Sted, uden at den fik politiske Følger, men det har der jo ikke været Tale om. De Konservative har fundet sig i, at Landbrugsministeren har angivet Tonen, og har oven i Købet fundet sig i, at den højtærede Statsminister faktisk har accepteret Landbrugsministerens Tale, idet han til Trods for, at Talen var direkte i Modstrid med, hvad den højtærede Statsminister selv havde sagt, aabent har erklæret, at han ikke skønnede, at den indeholdt noget som helst, som Statsministeren ikke kunde billige, eller noget, der stred imod, hvad Statsministeren havde sagt. Forholdet er altsaa ikke et normalt politisk Forhold mellem de to politiske Partier. De er uenige i det største Spørgsmaal, der foreligger til offentlig Drøftelse her i Landet, saa uenige, som to Partier overhovedet kan være. Det har vi faaet et stærkt Vidnesbyrd om i Dag ved den Tale, det ærede Medlem Hr. Fraenkel har holdt, og ved det voldsomme Udfald, han i Slutningen af Talen rettede mod Ministerbænken. De to Partier er i Virkeligheden ikke enige om andet end dette, at de ikke vil skilles. Jeg skal ikke udtale mig om, hvilket af de